

de sociale Love, eller i, at vi have faaet forøgede Militærudgifter, er et Temperamentsspørgsmaal. Det kommer an paa, hvilken Anskuelse man har. Hvis man har den Anskuelse, at det, Militærvæsenet kræver, skal det have, det er det først fornødne — om det skal være, det eneste fornødne —, saa er det vor sociale Lovgivnings Skyld, at vi have faaet Underskud, saa skulle vi med Nødvendighed bevilge, hvad Militærvæsenet kræver, og saa burde vi have sparet paa den sociale Lovgivning, hvis vi vilde have undgaaet Underskud. Hvis man derimod har den Anskuelse, at vi bør følge med paa det sociale Fremskridts Vej og bør ofre, hvad der er fornødent for at komme den trængende Del af Befolkningen til Hjælp, naar Ulykken rammer den, ved Ulykkesforsikring, naar Sygdom rammer den, ved Tilskud til Sygekasser, og naar Alderdommen indfinder sig, ved Alderdomsforsørgelse, maa man jo sige, at det er de store Militærudgifters Skyld, at vi have faaet et stort aarligt Underskud i de senere Aar, at vore Finanser ere saa daarlige, som de ere i Øjeblikket.

Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, hævder den Anskuelse, at det er en Ære for vor Nation, at vi have betraadt de sociale Fremskridts Vej, og at baade vor nationale Ære og berettigede Krav fra den nødlidende Del af Befolkningen diktere os, at vi skulle gaa videre ad denne Vej. Men naar vi skulle det — og det forlange vi —, maa man spare paa Militærudgifterne, hvis Skattebyrderne her i Landet ikke skulle blive saa trykkende, at Befolkningen søger derunder. Det er jo ikke noget særlig dansk Fænomen, at uhyre store og trykkende Skattebyrder ere blevne nødvendige i de senere Aar. Naar vi se ud i Verden, se vi tværtimod det samme Fænomen overalt, og det er let nok at forklare sig, thi der kræves overalt store Udgifter af Statskassen til de to Formaal, de sociale og de militære, og det er i Længden umuligt for Staterne at tilfredsstille begge Krav. Vi komme derfor ogsaa herhjemme til at vælge, om man vil standse de sociale Fremskridt, maaske endog søge at skrue os tilbage fra det, vi have naaet, eller om man vil standse med Militærudgifterne og i kommende Aar bestrebe sig alvorligt for at bringe dem nedad. Det ville vi komme til at kæmpe om i de kommende Aar, og det vil vise sig, hvem af os der faar den største Part af Befolkningen med sig.

Nu sagde den ærede Ordfører, at der havde staaet Valg om denne Ting, det havde vist sig, at Befolkningen vilde de

store Militærudgifter, og hvis vi tredje Gang kom til Valg paa dette Spørgsmaal, vilde det vise sig endnu at være Tilfældet. Det turde dog være tvivlsomt. Den finansielle Situation, vi nu ere inde i, og den Vished, Vælgerne nu have for, at fortsatte høje Militærudgifter gøre høje, nye Skatter nødvendige, vil maaske bringe Befolkningen, Vælgerne, til at se klarere paa dette Forhold, end de gjorde foran sidste Valg. Forholdet er faktisk det, at Tusinder og atter Tusinder af Vælgere troede bl. a. den nuværende højtærede Finansminister, da han foran sidste Valg rejste Landet igennem og sagde, at det var fuldkommen Fantasi, naar det nu fra radikal Side blev sagt, at vi i den nærmest følgende Tid maatte have meget betydelige Skattepaalæg, naar de militære Love, som vare vedtagne, skulde føres ud i Livet. Der var mange Tusind Vælgere, der troede den Tale, og som i Tillid til, at nye Skatter ikke vilde blive nødvendige, naar Militærlovene bleve førte ud i Livet, gav det Parti, som nu er Regeringsparti, deres Stemme. Det er derfor muligt, at et Valg tredje Gang vil falde adskilligt anderledes ud end det sidste. Hvis det Parti, der nu er Regeringsparti, foran sidste Valg havde tilkendegivet sin kraftige Villie, som den meget ærede Ordfører nu sagde, til at skaffe os nye Skatter, var det maaske gaaet adskilligt anderledes.

Som dette Finanslovsforslag nu foreligger med mellem 36 og 37 Mill. Kroners Militærudgifter og et Underskud, der allerede nu paa det nærmeste er 21½ Mill. Kr., foruden hvad der kommer til paa Grund af Garnisonsflytning og Militærmusik, maa jeg naturligvis sige, at dette Budget er lagt med megen Uforstand. Det er alt for forfærdelig mange Penge, man giver ud til Militærvæsenet. Det er derfor ikke med Glæde, at mine Partifæller og jeg stemme for dette Finanslovsforslag. Men for at Statshusholdningen kan fortsættes paa rolig og ordinær Vis, er det nødvendigt, at vi faa en Finanslov, vi kunde ikke faa nogen Finanslov uden ved at vedtage det nu foreliggende Forslag, og vi ville derfor bøje os for Nødvendigheden.

Halsted: Jeg agter ikke at komme ind paa hele den usandfærdige Fremstilling af vor finansielle Tilstand, der fremsættes af Socialdemokrater og Radikale, skønt den Gang paa Gang vises tilbage. Men enhver ved, at den er et Agitationsnummer, der ikke har no-